

ROBERT FROST

Przystając pod lasem w śnieżny wieczór

Wiem, czyj to las: znam właścicieli.
Ich dom jest we wsi; gdzieżby mieli
Dojrzeć mnie, gdy spoglądam w mroku
W ich las, po brzegi pełen bieli.

Koń nie wie, czemu go w pół kroku
Wstrzymałem: żadnych zagród wokół;
Las, lód, jeziora - tylko tyle
W ten najciemniejszy wieczór roku.

Dzwonkiem uprząży koń co chwilę
Pyta, czy aby się nie myłę.
Tylko ten brzęk - i świst zawiei
W sypiącym gęsto białym pyle.

Ciągnie mnie w mroczną głąb tej kniei,
Lecz woła trzeźwy świat nadziei
I wiele mil od snu mnie dzieli,
I wiele mil od snu mnie dzieli.

Wszystko, co złote, krótko trwa

Złotem przyrody - pierwsza zieleń;
Po niej - już nic prócz spłowień, zbieleń.
Rozkwitu szczyt - to pierwszy listek,
Lecz przez godzinę ledwie: wszystek
Zwykleje w liść natychmiast potem.
Tak Eden zszarzał nam w zgryzotę,
Tak świt nam blaknie w światło dnia.
Wszystko, co złote, krótko trwa.

Droga nie wybrana

Dwie drogi w żółtym lesie szły w dwie różne strony:
Załużąc, że się nie da jechać dwiema naraz
I być jednym podróżnym, stałem, zapatrzony
W głąb pierwszej z dróg, aż po jej zakręt oddalony,
Gdzie wzrok niknął w gęstych krzakach i konarach;

Potem ruszyłem drugą z nich, nie mniej ciekawą,
Może wartą wyboru z tej jednej przyczyny,
Że, rzadziej używana, zarastała trawą;
A jednak mogłem skrócić tak w lewo, jak w prawo:
Tu i tam takie same były koleiny,
Pełne liści, na których w tej porannej porze
Nie znaczyły się jeszcze śladów czarne smugi.
Och, wiedziałem: choć pierwszą na później odłożę,
Drogi nas w inne drogi prowadzą - i może
Nie zjawię się w tym samym miejscu po raz drugi.
Po wielu latach, z twarzą przez zmarszczki zoraną,
Opowiem to, z westchnieniem i mglistym morałem:
Zdarzyło mi się niegdyś ujrzeć w lesie rano
Dwie drogi: pojechałem tą mniej uczęszczaną -
Reszta wzięła się z tego, że to ją wybrałem.

Akceptacja

Kiedy słońce, resztkami sił, końcem promienia
Uczepione obłoku, spada w otchłań ognia -
Nad tym, co zaszło, krzyku grozy czy zdumienia
Nie podnosi przyroda. Przecież niepodobna,
By ptaki nie wiedziały, że mrok niedaleko.
Wiedzą: jeden przytłumia drżący w piersi pomruk
I mętniejące oko zasuwa powieką,
Inny, nisko nad gajem śpieszący do domu,
Zaskoczony przez nagły zmierzch, w ostatniej chwili
Zapada w gniazdo, w zapamiętane gałęzie -
Co najwyżej pomyśli czy zaćwierka:" Czyli
zdążyłem! Niech się wokół noc mrokiem oprzędzie;
Niech się stanie dość ciemna by mrok zasnuł wszędzie
To, co ma być. To, co ma być, będzie: niech będzie."

Ogień i lód

Jedni mówią, że świat zniszczy ogień,
Inni, że lód.

Iż poznałem pożądaną srogie,
Jestem z tymi, którzy mówią: ogień.
Gdyby świat zaś dwakroć ginać mógł,
Myślę, że wiem o nienawiści
Dość, by rzec: równie dobry lód
Jest, aby niszczyć,
I jest go w bród.